

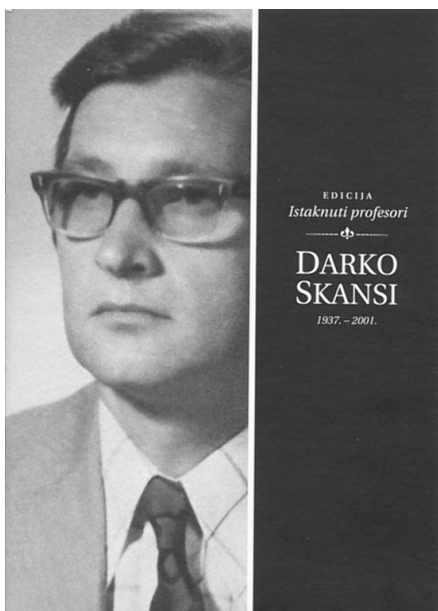
prikazi knjiga

Edicija "Istaknuti profesori"

DARKO SKANSI

1937.–2001.

Nakladnik: Fakultet kemijskog inženjerstva i tehnologije; glavna urednica edicije: Marija Kaštelan-Macan; urednica: Aleksandra Sander; CIP dostupan u katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 656183; 83 stranice, 28 fotografija, meki uvez, format A5.

Naslovnica knjižice
Darko Skansi (1937.–2001.)

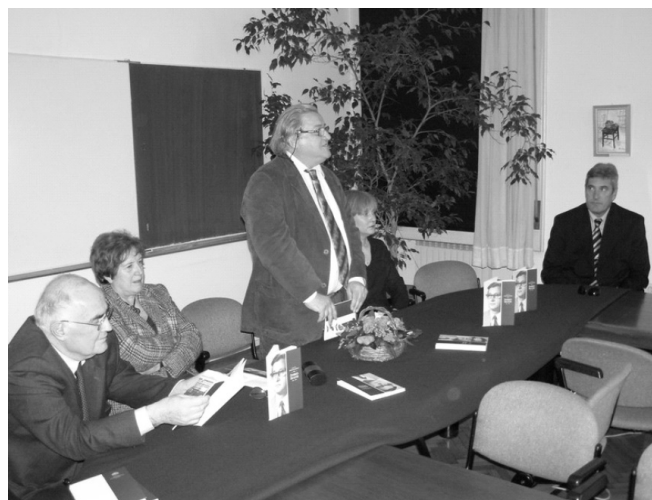
Nedavno je objavljena šesta knjižica u nizu edicije "Istaknuti profesori" posvećena Darku Skansiju, sveučilišnom profesoru, dugogodišnjem djelatniku Zavoda za mehaničko i toplinsko procesno inženjerstvo Fakulteta kemijskog inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu, istaknutom znanstveniku i stručnjaku, predanom društvenom radniku te velikom zaljubljeniku i promicatelju kemijskog inženjerstva.

Svečano predstavljanje knjižice održano je na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije 31. ožujka 2008. godine u prisutnosti članova najbliže obitelji, djelatnika Fakulteta te brojnih gostiju, uzvanika i poštivatelja pokojnog profesora. Knjižicu je predstavio dekan Fakulteta prof. Antun Glasnović, a prigodnim govorom prisutnima su se obratile glavna urednica edicije prof. Marija Kaštelan-Macan i urednica knjižice prof. Aleksandra Sander. Akademik Marin Hraste posebno se osvrnuo na doprinos profesora Skansija razvoju kemijsko-inženjerske discipline kroz osmišljavanje i uvođenje laboratorijskih vježbi iz operacija kemijske industrije i uvođenje naprednih kemijsko-inženjerskih kolegija. Prof. Branko Tripalo, svojedobno dekan Prehrambeno-biotehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, kojemu je prof. Skansi bio mentor magistarskog i doktorskog rada također je govorio o njegovom djelu. U ime obitelji prigodnim riječima prisutnima se obratio stariji

sin Ranko Skansi, zahvalio se govornicima na lijepim riječima, a posebice na tome što se obitelji pružila prilika da sazna neke detalje iz profesionalnog života njihovog oca i brata koji im ranije nisu bili poznati. Neslužbeno druženje nastavilo se prigodnim domjenkom na kojem su se mogli čuti manje poznati detalji iz života profesora Skansija.

U knjižici **Darko Skansi 1937.–2001.** svoja sjećanja na cjelokupno životno djelo profesora Skansija i njegov znanstveno-stručni rad iznijeli su brojni prijatelji, suradnici, nekadašnji studenti i jedan svjetskog glasa – profesor Arun S. Mujumdar, National University of Singapore, s kojim ga je vezala obostrana privrženost problematici koja se odnosila na tehnologije sušenja. U predgovoru urednica edicije, prof. Kaštelan-Macan ističe da je namjera knjižice potaknuti mlađe kolege koji nisu osobno poznavali ovog istaknutog profesora da shvate kako veličinu sveučilišnog profesora ne čine samo scijentometrijski podatci, nego i "pošten i odgovoran odnos prema struci, studentima i suradnicima i želja da se svojim primjerom djeluje na njihov razvoj i napredak". Nakon predgovora slijedi riječ urednice, koja je u vrlo kratkom vremenu, koliko je imala prilike s njim surađivati, uspjela upoznati profesora Skansija, ne samo kao profesora, znanstvenika i mentora nego i kao gostoljubivog čovjeka spremnog ugostiti svoje mlade suradnike i njihove obitelji u svom najintimnijem obiteljskom okruženju. Slijede brojni zapisi sjećanja iz kojih saznajemo da je profesor Skansi bio sjajan suradnik, divan prijatelj, nepopustljiv u svojim zamislima za dobrobit Fakulteta i svoje znanstvene discipline. Teško je sažeti misli i sjećanja na ovog istaknutog profesora Fakulteta kemijskog inženjerstva i tehnologije, međutim kao što je divno napisala prof. Ljerka Duić: "Koliko god bilo teško prisjećati se dragih ljudi koji su nas zauvijek napustili, uspomene su ono što ih još drži među nama i potvrđuje njihovu vrijednost, jer – još su tu."

Vesna Tomašić

Detalj s predstavljanja knjižice na FKIT-u,
31. ožujka 2008. godine

Biografija

Darko Skansi rođen je 15. travnja 1937. u Sumartinu na otoku Braču. Nakon završene osnovne škole upisao je Realnu gimnaziju u Splitu, gdje je 1955. maturirao. Iste godine upisuje Tehnološki fakultet u Zagrebu. Diplomirao je 1961. i odmah se zaposlio kao asistent na Zavodu za anorgansku kemijsku tehnologiju Kemijskog odjela Tehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Nakon obrane magistarskog rada 1971. godine izabran je za docenta u Zavodu za kemijsko inženjerstvo. U zvanje izvanrednog profesora izabran je 1979., a redovitim profesorom postaje 1987. Dužnost direktora Instituta za kemijsko-procesno inženjerstvo Tehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu obavljao je 1977.–1980.

Još u studentskim danima pokazivao je zanimanje za kemijsko inženjerstvo, što je rezultiralo izradom složene aparature (poznatije pod nazivom Zimmermann), a u godinama koje su slijedile konstruirao je velik broj uređaja, koji i danas služe izvođenju laboratorijskih vježbi iz pojedinih kolegija koji se održavaju na Zavodu za mehaničko i toplinsko procesno inženjerstvo. Tijekom izrade magistarskog i doktorskog rada uspješno je povezivao znanja iz kemije i kemijskog inženjerstva, prenoseći spoznaje iz fenomena transporta na srodna područja, elektrokemiju i reakcijsko inženjerstvo. Glavna područja njegovog znanstvenog interesa bili su fenomeni prijenosa tvari i energije te posebice toplinski separacijski procesi. Bavio se istraživanjem i karakterizacijom kontinuiranih i diskontinuiranih procesa prijenosa tvari i topline, analizom odnosa fizikalnih, hidrodinamičkih i geometrijskih svojstava procesa te utjecajem različitih procesnih parametara i svojstava različitih materijala na kinetiku i djelotvornost separacijskih procesa. Posebno važan doprinos ostvaruje u području povećanja djelotvornosti i optimizacije procesa sušenja, a stečena znanja i iskustva iz tog područja uspješno primjenjuje u rješavanju realnih problema iz industrijske prakse.

Kao istaknuti znanstvenik i nastavnik na području kemijskog inženjerstva predavao je niz kolegija na dodiplomskom i poslijediplomskom studiju kemijskog inženjerstva. Osim na matičnom fakultetu sudjelovao je u izvođenju nastave na srodnim fakultetima i institucijama diljem domovine. Kao istaknuti znanstvenik i pedagog nesebično je prenosio svoje znanje na mlađe kolege kao član brojnih komisija, a posebice kao mentor u pripremi kandidata za stjecanje akademskog stupnja magistra i doktora tehničkih znanosti. Pod njegovim vodstvom izrađeno je i obranjeno 33 magisterija, osam doktorata kao i velik broj diplomskih radova. Neki od njegovih bivših studenata danas su poznati sveučilišni profesori u Zagrebu, Osijeku i Splitu. Autor je dvaju udžbenika, jednog poglavlja u knjizi, 55 znanstvenih i stručnih radova objavljenih u časopisima i zbornicima radova, voditelj je ili suvoditelj na šest projekata, 12 studija, elaborata i ekspertiza, a zaslužan je i za pet tehničkih unaprjeđenja.

Kao aktivan društveni i strukovni radnik bio je dugogodišnji član Sekcije za kemijsko inženjerstvo Hrvatskog društva kemijskih inženjera i tehnologa, član Udruženja kemijske industrije, Sektora za industriju, Hrvatske gospodarske komore, član promatrač Vijeća udruženja kemijske industrije, a surađivao je u pripremi i organizaciji brojnih znanstvenih i stručnih skupova.

Prof. Skansi je bio izuzetan ne samo zbog vrijednih doprinosa našoj znanosti i struci nego i po svojim ljudskim osobinama. Vedre naravi, uporan u svojim zamislima, veseo i prisan oplemenjivao je sredinu u kojoj bi se našao. Zbog svojih ljudskih osobina prof. Skansi će ostati u trajnom sjećanju onima koji su ga poznavali, a njegovo djelo će ostati dragocjena baština koja pripada generacijama koje su ostale iza njega i onima koji tek dolaze.

Prema podacima u knjižici Darko Skansi 1937.–2001., gl. ur. M. Kaštelan-Macan, ur. A. Sander, FKIT, Zagreb 2008. priredila V. Tomasić

Graham Harris: Seeking Sustainability in an Age of Complexity

Cambridge University Press, Cambridge, U.K. 2007. VIII + 366 pp. ISBN 978-0-521-69532-9. (350 kn; knjižara Algoritam, Zagreb)

O održivosti, suvremenom pojmu u kontekstu gospodarenja okolišem, raspravlja se posljednjih 20 godina. Gotovo u svakom napisu, poglavito u legalnim dokumentima, izvješćima međunarodnih organizacija (UNEP, IUCN, EEAC) mahom je svaka aktivnost, uredba ili preporuka okarakterizirana kao održivost. Jer održivost, kao i njezine izvedenice, primjer su sintagme koja svakome znači ono što on želi. Pa čak i kada ništa ne želi, osim napisati knjigu, znanstveni rad, zakon, ili novinski članak, održivost je široko upotrebljavana poštapalica.

Tek se povremeno u publicistici pojavi poneki članak koji svojim znanstvenim pristupom otvara neke nove vidokruge. Ono što je bitna, nova vrijednost ove knjige, jeste pomak od klasičnog redukcionizma prirodnih znanosti prema uvažavanju kompleksnosti prirodnih sustava i tumačenju "tvrdih" pojavnih fenomena u tom kontekstu. Razvila se i poddisciplina u teoriji sustava, znanost o kompleksnim sustavima (ZKS) (*complex systems science – CSS*). Područje su rada ZKS-a prirodni globalni sustavi u širokim okvirima ekologije, sociologije i ekonomske analize, i to u interaktivnom smislu. U izazovu velikih, nikad prije doživljenih promjena u okolišu, koje pronalazimo u klimatskim promjenama, deforestaciji, iskorištavanju voda, u promjenama i uništavanju habitata niza vrsta te u gubitku bioraznolikosti, klasični redukcionistički prilazi tim problemima, kao i u traženjima rješenja, zatajili su. To je vidljivo i u smislu neodrživosti kvalitete prirode i okoliša u izazovima iskorišta-

